

Program na etap surowości

Całe szczęście, że ludzie wprawdzie mają dobrą pamięć, ale krótką, co pozwala im zachować dobre mniemanie o własnej prawości i pryncypialności. Oto reakcją całego miłującego pokój świata, w więc USA i państw w taki czy inny sposób od nich zależnych na decyzję Putina o włączeniu do terytorium Federacji Rosyjskiej czterech kolejnych obwodów na Ukrainie: ługańskiego, donieckiego, zaporoskiego i chersońskiego, było oburzenie i potępienie. Nawet Konfederacja, w której przecież roi się od ruskich agentów, co nieubłaganym palcem wytyka jej pani red. Danuta Holecka bez względu na to, czy rządową telewizją rządzi pan Jacek Kurski z pierwszorzędnymi korzeniami, czy jakiś goj. Teraz bowiem pan Jacek został przez Naczelnika Państwa spuszczonego z wodą, być może gwoźli uniknięcia ostentacji przy której nawet najbardziej wierzący i oddani wyznawcy mogliby zacząć nabierać wątpliwości, jak to możliwe, że propagandą zarówno obozu zdrady i zaprzaństwa, jak i obozu „dobrej zmiany”, kieruje dwóch żydowskich braci Kurskich? Wyobrażam sobie, jak obydwaj musieli się z głupich gojów zaśmiewać podczas okazjonalnych spotkań w rodzinnym gronie. Wracając tedy do Konfederacji, to ona też znalazła się na poziomie, oburzając się i potępiając, jak się należy. Na jej usprawiedliwienie można podnieść, że jest ona formacją nową, grupującą ludzi raczej młodych, którzy niekoniecznie muszą pamiętać wczesne lata 90-te, kiedy to Nasz Najważniejszy Sojusznik oraz Nasz Mniejszy Sojusznik Naszego Najważniejszego sojusznika, rozbierali Serbię, która po rozpadzie Jugosławii, była suwerennym państwem, jak – nie przymierzając – Ukraina. Nawiasem mówiąc, ta cała Jugosławia zawsze przeszkadzała

Niemcom, którzy traktowali ją – a Serbię w szczególności – jako enklawę ruskich wpływów w „swojej” to znaczy – niemieckiej części Europy. Kiedy zatem Jugosławia na skutek proklamowania niepodległości przez Słowenię i Chorwację – co Niemcy jeszcze tego samego dnia, jako pierwsze i początkowo jedyne państwo na świecie uznały – się rozpadła, a Bałkany zostały wepchnięte w otchłań krwawej wojny domowej, Niemcy uznały, że przyszedł czas na rozebranie samej Serbii. W tym celu w Kosowie wymyślony został specjalny naród „Kosowerów”, którzy – podobnie jak Kosowery Donieckie, Ługańskie, Zaporoskie i Chersońskie – oczywiście zapragnęli własnego, niepodległego państwa. Serbia nie chciała zgodzić się na oderwanie Kosowa, które dla niej jest rodzajem narodowej kolebki. Wtedy jednak Nasz Najważniejszy Sojusznik posłał nad Serbię bombowce, które wkrótce stłumiły serbski opór i w ten sposób Kosowery dostały niepodległe państwo. Wprawdzie nie wszyscy je uznają, podobnie jak nie wszyscy uznają przynależność Krymu do Rosji (do czasu naszej zabawy w mocarstwowość z panią Swietłaną – obecnie na łaskawym chlebie jakiejś bezpieki – to nawet prezydent Łukaszenka tego nie uznawał), ale USA – jak najbardziej, a skoro USA, to – jak myślisz Koteczku? – Polska też. Co oczywiście nikomu nie przeszkadza w demonstrowaniu świętego, oburzenia i potępienia, bo – jak wcześniej zauważyłem – ludzie wprawdzie mają dobrą pamięć, ale krótką, co pozwala im to robić w poczuciu pierwotnej niewinności.

Teraz wszyscy się odgrają, że „*nigdy*” nie uznają aneksji tych czterech kolejnych obwodów do Rosji. To oczywiście bardzo pryncypialnie, ale warto przypomnieć, co powiedział Churchill premierowi Mikołajczykowi, gdy ten powiedział mu, iż Polska „*nigdy*” nie zgodzi się na oddanie Wilna i Lwowa. Mruknął wtedy: hmm, nigdy, nigdy... To jest słowo, którego nikomu nie można zabronić wymawiać. W związku z tym co nam zaszkodzi przypomnieć, a jaki sposób Wilno i Lwów znalazły się w granicach ZSRR, które Nasi Sojusznicy uznali w Jałcie? Otóż kiedy na podstawie paktu Ribbentrop-Mołotow, Armia Czerwona

„wkroczyła” na terytorium Rzeczypospolitej, to najpierw „zajęła” to znaczy – „wyzwoliła” Wilno, a następnie przekazała je Republice Litewskiej. Aliści naród litewski już nie mógł się doczekać, kiedyż wreszcie dołączy do szczęśliwej rodziny narodów sowieckich i wystąpił do Ojca Narodów, Józefa Stalina, ze stosowną prośbą. Ojciec Narodów na takie supliki nie mógł oczywiście pozostać głuchy, ale – jak mawiał Kukuniek – wszystko musiało odbyć się demokratycznie, toteż na „Zachodniej Ukrainie” i „Zachodniej Białorusi” stosowne wybory odbyły się zaraz po „wkroczeniu”, a wybrane w ten sposób władze wystąpiły ze stosownymi prośbami, które zostały uwzględnione. A dlaczego w Jałcie Nasi Sojusznicy uznali te zdobycze Sojusznika Naszych Sojuszników? Bo go potrzebowali nie tylko, żeby pokonać Niemcy, ale również – żeby pokonać Japonię. Toteż – chociaż na tym etapie trudno to sobie jeszcze wyobrazić – gdyby Nasz Najważniejszy Sojusznik z jakiegoś powodu potrzebował zimnego ruskiego czekisty Putina, albo ogólnie – Rosji – na przykład dla sprawniejszego przeprowadzenia ostatecznego rozwiązania kwestii chińskiej, to przedstawiłyby prezydentowi Zełeńskiemu, czy jakimukolwiek jego następcy, propozycję nie do odrzucenia; albo uzna rozbiór Ukrainy, albo nie dostanie ani jednej lufy i ani jednego naboju. Zdaje się, że tym razem do prezydenta Zełeńskiego zaczyna coś docierać, bo doszedł do wniosku, że tym razem Putin nie blefuje, chociaż dwa dni wcześniej jeszcze się z niego natrzęsał.

Warto przypomnieć, że w czasie przeprowadzania wyborów na Zachodniej Ukrainie, Zachodniej Białorusi i w Republice Litewskiej, Szechtery ani się nie oburzały, ani niczego nie potępiały. Przeciwnie – na tamtym etapie wszystkie Szechtery były za towarzyszem Stalinem („a my wszyscy za towarzyszem Stalinem!”) i w jego służbie wykonywały zadania delatorskie, policyjne i katowskie, między innymi – na polskiej ludności Kresów Wschodnich. Na „Zachodniej Białorusi” krążył nawet taki anonimowy wierszyk: „Hop, nasze hreczanniki! Usie Żydy naczalniki, Usie Poliaci na wywoz, Biełarusy – w kołchoz!”

Przypominam to, bo dzisiaj, kierując się mądrością obecnego etapu, Szechter z całym Judenratem „Gazety Wyborczej”, wzywa do „denazyfikacji” Kremla. Chyba jednak nie chodzi mu o to, by swoimi bombami atomowymi Kreml został obrzucony przez bezcennny Izrael? W takim razie – kto ma „zdenazyfikować” Kreml? Jeśli nie Ukraińcy, to przede wszystkim – Rosjanie. Tak to sobie wykombinowały amerykańskie Szechtery, a nasz, tubylczy, „nawołuje”. No dobrze – ale skąd moglibyśmy mieć pewność, że „denazyfikacja” Kremla się dokonała? Myślę, że najbardziej przekonujące byłoby, gdyby Putin i cała jego kamaryla, została zapędzona do gazu przez żydowskie Sonderkomando, a następnie – spalona w krematoriach („*Nu cóż, że dymią krematoria? Taż w nich przetapia się historia! Niewoli topią się okowy!*”). Chodzi o to, że tylko Żydzi mają do nazistów specjalnego nosa, toteż najlepiej się nadają do przeprowadzenia „denazyfikacji” wszędzie, a już specjalnie na Kremlu, gdzie oprócz „nazistów” może się też błąkać wielu niewinnych cywilów.

A jeśli żydowska załoga byłaby niewystarczająca, to w kolejce stoi Arnold Schwarzenegger. Niedawno był w Polsce i pojechał na wycieczkę do Oświęcimia, gdzie zwiedził tamtejszy, chwilowo nieczynny obóz. Uprzedzając klangor, który znowu się podniesie w związku z tym określeniem, śpieszę wyjaśnić, że po tej wycieczce Arnold Schwarzenegger oświadczył, że „*nienawiść należy eksterminować!*” To samo postulowałem jeszcze w pierwszych latach 90-tych kiedy w felietonie „*Nienawiść znienawidzona*”, w odróżnieniu od Arnolda Schwarzeneggera, zastanawiałem się – jak to zrobić. Inspiracji dostarczyły mi entuzjastyczne opowieści o działalności żony Nelsona Mandeli, pani Mandeliny. Otóż pani Mandelina znienawidziła nienawiść do tego stopnia, że nieomylnym nosem nauczyła się wykrywać nienawistników, a jak już jakiegoś wykryła, to zawieszała mu na szyi płonącą oponę samochodową w taki sposób, że nienawistnik nie mógł się już od niej uwolnić. Zrozumiałem wtedy, że nie wystarczy znienawidzić samej nienawiści, bo ona przecież nie unosi się w powietrzu na podobieństwo metanu,

uwolnionego z „rozszczelnionych” przez nieznanych sprawców bałtyckich podmorskich gazociągów. Nienawiść zlokalizowana jest w nienawistnikach, więc jeśli – zgodnie z wezwaniem Arnolda Schwarzeneggera – mamy ją „eksterminować”, to chyba jasne jest, że razem z nienawistnikami, bo przecież inaczej się nie da. No dobrze – ale kto jest nienawistnikiem, jak takiego nienawistnika wykryć? Ach, to już proste, jak budowa cepa. Nienawistnik, to każdy, kto się z nami nie zgadza. W tej sytuacji nie ma rady, trzeba przystąpić do „eksterminacji”, a w tym celu dobrze byłoby wykorzystać istniejącą infrastrukturę w Oświęcimiu i innych zachowanych, a chwilowo nieczynnych obozach, a także wykorzystać zebrane wcześniej doświadczenia, dzięki którym eksterminacja nienawiści przebiegałaby płynnie i bez zakłóceń. I to jest program na nadchodzący etap surowości.

[Stanisław Michalkiewicz](#)

Jeśli rozum nie znajdzie drogi powrotnej do polityki europejskiej, spowoduje to nieodwracalne szkody. „Ambasador Rosji w Austrii ostro o UE”

Oto list Dmitrija Lubinskiego, ambasadora Federacji Rosyjskiej w Wiedniu, opublikowany przez austriacki tabloid „Exxpress” zbliżony do Partii Ludowej. W Polsce taki list nie miałby szans na publikację [Oficjalną, w meRdiach wysokonakładowych. Nie obciążamy naszego znaczenia. MD].

Mimo kilku kontrowersyjnych sformułowań redakcja „Exxpress” zdecydowała się go opublikować.

Jeden z czytelników napisał: „Dziękujemy redakcji za odwagę! Opublikowanie tego jest tak ważnym wkładem w wolność wypowiedzi i różnorodność, a prawdopodobnie w pokój! Wróćmy do stołu negocjacyjnego, zbyt wielu już ucierpiało i może być znacznie gorzej”.

Poniżej tekst ambasadora Dmitrija Lubińskiego:

„Od wielu miesięcy UE i jej państwa członkowskie dostarczają Ukrainie ogromne ilości broni, wbrew własnym i obowiązującym na arenie międzynarodowej zasadom kontroli eksportu. Co ciekawe, sprzęt ten jest również finansowany z tzw. „Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju” – funduszu pozabudżetowego o budżecie około pięciu miliardów euro, finansowanego ze składek państw członkowskich UE. Na te „pokojoye” cele udostępniono już 2,6 miliarda euro.

Sprzęt wojskowy dostarczany przez UE, w tym ciężka broń dalekiego zasięgu, jest również szeroko wykorzystywany przez rząd w Kijowie do lekkomyślnego ostrzału miast i wsi, mieszkań i obiektów socjalnych, infrastruktury cywilnej i transportowej, zabijania niewinnych ludzi, osób starszych,

kobiet i dzieci. Tylko zachodnia propaganda antykremlowska milczy na ten temat. W słusznej sprawie, jak mówią.

UE skrupulatnie ukrywa również prawdę o zagrożeniach, jakie takie „budowanie pokoju” stwarza dla bezpieczeństwa jej własnych obywateli. Broń przeznaczona dla Ukrainy (w tym MANPADS i przeciwpancerne pociski kierowane) trafia masowo na czarny rynek przy przyzwoleniu państwa i może wpaść w ręce terrorystów i przestępców w różnych zakątkach świata.

Już teraz coraz częściej dochodzi, w tym w Austrii, o konfiskacie przez policję nielegalnej broni „ukraińskiego” pochodzenia. Istnieje dosłownie groźba powtórzenia się scenariusza wojen bałkańskich, kiedy cała Europa została zalana nielegalną bronią palną z Bałkanów Zachodnich. Zbrodnicze echo tych wojen wciąż jest tu odczuwalne.

Jakby w szale antyrosyjskie ośrodki w UE, z aktywną ingerencją i podżeganiem ze strony USA i Wielkiej Brytanii, wykorzystują każdą okazję, aby promować kontynuację działań wojennych w regionie. Oprócz ciągłego szkolenia ukraińskich oddziałów paramilitarnych przez poszczególne państwa członkowskie, przewidywane jest utworzenie misji szkoleniowej UE dla Ukrainy.

W świetle wspomnianych wyżej „wysiłeków pokojowych” Brukseli pojawiają się absolutnie uzasadnione pytania, które każdy myślący obywatel zadaje teraz lub musi zadać: **w jakim stopniu szkolenie nacjonalistycznych ukraińskich bojowników na europejskiej ziemi służy interesom pokoju?** W jaki sposób dostawy broni do regionu konfliktu mogą być wykorzystywane do tworzenia pokoju na kontynencie europejskim, wbrew rządowi prawa? Przeciwno komu jest i czy ta machina wojenna będzie skierowana w ostatecznym rozrachunku?

I wreszcie, co nie mniej ważne: czy nie byłoby bardziej sensowne, aby UE, zamiast tańczyć w takt skrzypiec Zełenskiego i faszerować Ukrainę bronią, i szkolić morderców, pamiętała

terminy takie jak „pokój”, „pokoje współistnienie”, „wzajemne bezpieczeństwo” lub po prostu „stół negocjacyjny”?

A może zasady „wspólnoty wartości”, które próbuje się narzucić całemu światu, po prostu już na to nie pozwalają?

Zachód jest obecnie w prawdziwym antyrosyjskim szaleństwie. Polska, poprzez swojego byłego ministra spraw zagranicznych Sikorskiego, dziękuje USA za sabotaż na gazociągu Nord Stream. Estoński minister spraw zagranicznych Reinsalu gratuluje ukraińskim siłom specjalnym przeprowadzenia aktu terrorystycznego na Moście Krymskim.

Są też inne przykłady. Kijowskie marionetki już wzywają swoich łalkarzy na Zachodzie do przeprowadzenia wyprzedzającego ataku nuklearnego. Morderstwo, sabotaż, zniszczenie, prowokacja i inscenizacja – wszystko jest dozwolone, jeśli jest skierowane przeciwko Rosji. Ale wszelka cierpliwość ma swoje granice.

Jeśli rozum nie znajdzie drogi powrotnej do polityki europejskiej, może to spowodować nieodwracalne szkody. Najwyższy czas się obudzić.

[Źródło](#)

**DOKTRYNA NIŻSZEGO
MAGISTRATU. Słuszny opór wobec
tyranii i odrzucenie
nieograniczonego**

posłuszeństwa

Słuszny opór wobec tyranii i odrzucenie nieograniczonego posłuszeństwa dla władzy cywilnej.

Trajan, mianując podwładnego wodza, wręczył mu miecz i pouczył mówiąc: „**Użyj tego miecza przeciwko moim wrogom, jeśli wydam słuszne rozkazy; ale jeśli wydam nieprawe rozkazy, użyj go przeciwko mnie.**”

Ryszard Kułczyński

W historii ludzkości nadużycie władzy przez ludzi reprezentujących władzę państwową nie jest rzadkością. Dlatego cywilizacja Zachodu stworzyła filary zabezpieczeń, aby temu zapobiec. Niemniej jednak obywatel musi zachować stałą czujność i rozumieć zarówno cel, jak i ograniczenia władzy państwowej.

Doktryna niższego magistratu /niższego sędziego/ jest pojęciem znanym w myśli protestanckiej. Niższy sędzia jest władcą takim jak książę, który podlega większemu władcy, takiemu jak cesarz. Doktryna niższego sędziego to system prawny wyjaśniający dokładne okoliczności, w których niższy sędzia ma prawo i obowiązek przeciwstawiania się większemu władcy. Doktryna pozwalała kwestionować naganne publiczne zajęcie stanowiska przez prywatnego obywatela – również urzędnika niższej rangi – przed okresem reformacji i głosiła, że wszelkie zło wyrządzone przez tego urzędnika popełnia on jako obywatel prywatny, a nie urząd, jaki piastuje. Stosowanie doktryny pomniejszych sędziów niosło ze sobą możliwość

przemocy i wojny.

Jeśli obywatele nie znają celu i ograniczeń władzy państwa, wówczas władze cywilne mogą nadużywać swojej władzy, ponieważ obywatele nie są w stanie ocenić, kiedy dzieje się coś niewłaściwego. Aby nastąpiło jakiegokolwiek oburzenie wobec aktów tyranii ze strony państwa, potrzebna jest umiejętność rozeznania, że tyrania ma miejsce. Zgodnie z prawem Murphy'ego, jeżeli coś złego może się wydarzyć, to na pewno będzie miało miejsce. Złośliwi dodają, że będzie to w najbardziej niekorzystnym momencie. Dlatego zawsze trzeba patrzeć władzy na ręce, szczególnie kiedy władza wyciera sobie tymi rękami gębę używając bezwstydnie patriotycznych sloganów. Patrz projektowana ustawa o ochronie ludności – szczytne sformułowania stojące w odwrotnej proporcji do złowieszczej treści polegającej na bezczelnym i niekonstytucyjnym zawieszeniu praw człowieka. Chodzi o nadanie mocy prawnej nielegalnym obostrzeniom w czasie kowidiozy oraz w planowanym okresie niewolnictwa technologicznego – wszystko dla większego dobra obywateli.

Doktryna niższego magistratu głosi, że kiedy wyższa władza cywilna wydaje niesprawiedliwe i/lub niemoralne prawa lub dekrety, władza cywilna niższej rangi ma zarówno prawo, jak i obowiązek odmowy posłuszeństwa wobec władzy wyższej. W razie potrzeby, władze niższe mają nawet prawo i obowiązek czynnego przeciwstawiania się władzy zwierzchniej.

Pamiętne oświadczenie, które służy jako podsumowanie doktryny niższego magistratu, w rzeczywistości pochodzi od najwyższego sędziego. Cesarz rzymski Trajan, mianując podwładnego wodza, wręczył mu miecz i pouczył mówiąc: **„Użyj tego miecza przeciwko moim wrogom, jeśli wydam słuszne rozkazy; ale jeśli wydam nieprawe rozkazy, użyj go przeciwko mnie.”**

Dziś podwładni wódza z Nowogrodzkiej nawet nie szukają tego miecza w szufladach i przepastnych szafach na piętrach sprawowanej władzy – nigdy go nie otrzymali od dalekowzrocznie

przewidującego wodza... Najwyżej znajdą nożyk do otwierania korespondencji z kolejnymi instrukcjami do wykonania, zgodnie z mądrością aktualnego etapu sprawowania władzy.

Aldous Huxley w swojej książce „Nowy wspaniały świat” pisał o obywatelach-niewolnikach, którzy pokochaliby swoje zniewolenie. Huxley pisze:

„Naprawdę efektywne państwo totalitarne to takie, w którym wszechpotężna władza szefów politycznych i ich armia menedżerów kontrolują populację niewolników, których nie trzeba zmuszać, ponieważ oni kochają swoją niewolę.”

Pogrążeni w osłupiającej nieświadomości prawnej, Polacy od dziesięcioleci akceptują rolę ludzi-niewolników o służalczych poglądach opisanych wiele lat temu przez Huxleya. Wynika to częściowo z podłej w swoich konsekwencjach cechy natury ludzkiej: ludzie kochają wygodę i unikają konfliktów. Ludzie raczej chcą być rządzeni i wzięci „pod opiekę” niż brać na siebie odpowiedzialność i cenić wolność.

Jednak druga część równania polega na tym, że ludzie stracili miarę, za pomocą której powinni oceniać na bieżąco, w którym momencie rząd przekracza granice otrzymanego mandatu sprawowania władzy. Czy Polacy w ostatnich dziesięcioleciach – po celowym spustoszeniu elit intelektualnych – taką miarę posiadali? Jak wiadomo, nie można utracić czegoś, czego się nie posiada.

Silnie ufortyfikowany dostęp do Sejmu Rzeczypospolitej przypomina, co Platon powiedział tyranowi Dionizjuszowi, gdy zobaczył go na ulicach Sycylii otoczonego licznymi ochroniarzami: **„Jaką krzywdę wyrządziłeś, że potrzebujesz tylu strażników?”**

Jaka byłaby odpowiedź na to pytanie prezesa obecnie rządzącej partii o jedynie słusznych poglądach, który obecnie jeździ po Polsce w otoczeniu asysty uzbrojonych przebierańców tworzących nieprzenikniony kordon bezpieczeństwa, gdy wchodzi na salę ze

starannie dobranym audytorium poddanych, oraz gospodyń w strojach ludowych witających wodza chlebem i solą, pełnych podziwu dla jego niezrównanego kunsztu intrygi politycznej?

Z powodu ludzkiej natury tyrania od czasu do czasu podnosi swój obrzydliwy łeb. **Ze względu na defekty natury ludzkiej ludzie będą znosić długi ciąg nadużyć i uzurpacji, ale tylko do pewnego momentu.** Kiedy rząd cywilny będzie nadal atakował prawa i wolności ludzi poprzez niekonstytucyjne, niesprawiedliwe lub niemoralne prawa, politykę lub biurokratyczne dekrety, ludzie honoru w końcu się tym zmęczą i zaczną zajmować stanowisko krytyczne. Jednak ci odważni, którzy zaczynają się bronić, chcą mieć pewność, że ich wysiłki są słuszne i właściwe.

Przywilej *neminem captivabimus*

W XVI wieku utwierdza się stosunek szlachty do sejmu jako strażnicy i gwarancji jej wolności, uznawanej za podstawę stosunków wewnętrznych, zwłaszcza tych zachodzących między szlachtą a władcą. W tym okresie szlachta dąży do praktycznej realizacji praw i swobód, które uzyskała u schyłku średniowiecza. Z tego punktu widzenia najważniejsza była wydana w 1505 roku konstytucja **nihil novi**, dzięki której sejm otrzymał kompetencje prawotwórcze, oraz przywilej **neminem captivabimus** zapewniający szlachcicowi ochronę przed ewentualną samowolą lokalnego aparatu władzy monarszej. Dawało to szlachcie pewność siebie w przedstawianiu przed majestatem królewskim nawet bardzo krytycznych wniosków. Jedynym hamulcem stawały się w tym momencie kultura polityczna i respekt dla osoby monarchy. Prawo do krytyki politycznej, swobodnej wypowiedzi i wolnego stanowienia o sobie uważane było za podstawowe prawo jednostki i nieodzowny czynnik dobra publicznego.

Na dawnych sejmach między posłami a senatorami panowały często bardzo napięte i nieprzyjazne stosunki. Wynikały one z faktu, że – szczególnie w początkach XVI wieku – posłowie postrzegani

byli w senacie jako poddani, których rola powinna ograniczać się do akceptacji postanowień królewskich. Król i senat starali się więc odsunąć ich od zajęcia partnerskiej pozycji. Izba poselska natomiast zyskiwała w tym okresie coraz wyższy status, stając się najważniejszym organem sejmowym, postrzeganym jako strażnica wolności szlacheckich.

W ostrym kontraście do wypaczonego obrazu złotej wolności polskiej szlachty, Polacy są teraz prawie całkowicie podbitym narodem. Nie musimy jednak siedzieć załamując ręce i biernie przyglądać się, poddawani własnej destrukcji, dla naszego większego dobra – jak twierdzi władza. Doktryna niższego magistratu zapewnia legalne i właściwe środki do przywrócenia porządku i przeciwstawienia się tyranii. **Historia dowiodła, że powstania narodowe i bunty chłopskie są łatwo tłumione przez państwo. Natomiast doktryna niższego magistratu jest skuteczna w tłumieniu nadużyć ze strony wyższej władzy i – przy umiejętnym zastosowaniu – może do tego doprowadzić bez rozlewu krwi.**

W 39 roku n.e. Publiusz Petronius, rzymski gubernator Syrii i Palestyny, otrzymał rozkaz od swojego przełożonego Kaliguli, cesarza Rzymu. Kaligula – przekonany o własnej boskości – nakazał Petroniuszowi zebrać połowę swojej armii i umieścić wizerunek Kaliguli w żydowskiej świątyni w Jerozolimie. Petroniusz zlecił wykonanie posągu cesarza w Sydonie i przygotował swoje wojska podczas zimowania w Ptolemais.

Dla Żydów posąg cesarza w świątyni był poważnym afrontem dla ich religii, dlatego wysłali w tym czasie liczne delegacje, aby zaprotestować przed gubernatorem w sprawie kapryśnego rozporządzenia cesarza. Petroniusz był tak głęboko poruszony uzasadnieniem ich protestów, że napisał do Kaliguli, że nie wykona swojego rozkazu, i błagał cesarza o jego unieważnienie.

Kiedy cesarz Kaligula otrzymał list od gubernatora Petroniusza, oburzył się i nakazał Petroniuszowi popełnić samobójstwo. Wkrótce jednak Kaligula został zamordowany przez

swoich pretoriańskich strażników. Na szczęście dla Petroniusza, statek z rozkazem popełnienia samobójstwa przybył po zawinięciu do portu statku z wiadomością o zamachu na cesarza. Posąg nigdy nie został umieszczony w świątyni.

Choć gubernator Petroniusz nie wiedział o tym, praktykował to, co później określiliby reformatorzy, tacy jak John Calvin, Christopher Goodman i John Knox, jako doktrynę niższego magistratu. Jest to doktryna chrześcijańska po raz pierwszy sformalizowana przez pastorów Magdeburga w Niemczech. Kalwin napisał, że prywatni chrześcijanie muszą podporządkować się władzom rządzącym, ale mogą istnieć „sędziowie ludowi”, którzy „zostają wyznaczeni do ukrócenia tyranii królów”. Kiedy urzędnicy „zmawiają się z królami, gdy tyranizują i znieważają pokorny lud”, wówczas „oszukańczo zdradzają wolność ludu”, podczas gdy Bóg ustanowił ich strażnikami tej wolności.

Ta historyczna doktryna była praktykowana już przed narodzeniem Chrystusa. Ale to chrześcijanie sformalizowali i osadzili ją w instytucjach politycznych całej zachodniej cywilizacji. Dziś – od czasu pojawienia się heglizmu – została zapomniana dla większej wygody sprawujących władzę. Dzieje się tak dlatego, że według Hegla autorytet w społeczeństwie może przenikać na wszystkich poziomach, nie tylko od najwyższego kierownictwa w dół hierarchii, chociaż filozof zauważył, że w sprawach o znaczeniu narodowym musi decydować najwyższa władza wykonawcza.

Magna Carta – rezultat zastosowania doktryny niższego magistratu

Na przykład szlachta angielska, która w roku 1215 stanęła na polu Runnymede w Anglii, aby zwalczyć tyranie króla Jana, była chrześcijanami. Ci mniejsi sędziowie zmusili króla-tyrana do podpisania traktatu, w którym przyznano im pewne prawa. Magna Carta sprzeciwiła się tyranii i uciskowi, jasno dając do zrozumienia, że państwo ma ograniczenia i że wszyscy podlegają prawu – nawet urzędnicy państwowi. Ten wielki

dokument – Magna Carta – był wytworem kultury chrześcijańskiej.

Magna Carta odegrała ważną rolę w procesie historycznym, który doprowadził do rządów prawa konstytucyjnego w świecie anglojęzycznym. Pewne niesprawiedliwe i niemoralne działania króla Jana, wraz z jego tyranią fiskalną poprzez podatki i opłaty, spowodowały, że szlachta, działająca jako pomniejsi urzędnicy, przeciwstawiła się jego wyższej władzy. Król Jan podpisał dokument, dając Anglikom ich cenne prawa tylko dzięki połączonym mieczom pomniejszych sędziów, którzy zebrali się, by zażądać jego podpisania.

W Polsce społeczność szlachecką cechowała daleko posunięta nieufność wobec władców, panowało bowiem powszechne przekonanie (szczególnie silne za panowania Zygmunta III Wazy), że naturą królów jest dążenie do władzy absolutnej. Z tego też powodu szlachta za swoją powinność uważała sprawowanie kontroli nad królem oraz przypominanie mu o obowiązku przestrzegania prawa, co nie powinno go obrażać. Często też podkreślano dobrowolność zobowiązań wobec monarchy.

„Jakoż jednak WKM. [Wasza Królewska Mość] wszystkim jednostajnie powinien łaskaw być, o ich zgodę, przyjaźń z pilnością się starać, albowiem ciż to są panowie, taż to jest Rada koronna, te są książęta, których WKMć Królestwo masz, ci WKM za Pana a króla obrali, nie podbiłeś nas WKM mieczem aniś mocą ku królestwu przyszedł, ani też ten królem polskim bywa, ale którego ci panowie, ta Rada wszystka, uznają być królestwa godnego, a z nami rycerstwem bracią swą młodszą, wspołek za Pana dobrowolnie obierają. Przeto godni wszyscy tego aby WKM wszystkim jednostajnie łaski swej królewskiej użyzyć, a wszystkich rady jednako używać raczył” – przypominał Zygmuntowi Augustowi przedstawiciel izby poselskiej podczas ceremonialnego witania króla na sejmie piotrkowskim w 1548 roku, na początku jego panowania.

Kalwin mówił o doktrynie niższego magistratu w swoich Instytutach Religii Chrześcijańskiej. Co zaskakujące, nie odwoływał się na poparcie tego do Pisma Świętego, a raczej do pogańskich przykładów historycznych. Kolejni reformatorzy dali tej doktrynie fundament biblijny. Na przykład John Knox w swojej Apelacji napisanej do szlachty Szkocji w 1558 roku cytuje ponad siedemdziesiąt fragmentów Pisma Świętego na poparcie tej doktryny. Knox upierał się, że szlachta – jako mniejsi urzędnicy – jest odpowiedzialna za ochronę niewinnych i przeciwstawianie się tym, którzy ustanawiali niesprawiedliwe prawa lub dekrety.

Chrześcijańska nauka społeczna o zaletach stosowania zasady niższego magistratu, suwerenności Boga, przymierzu, naturze człowieka i rządzie kościelnym ukształtowała poglądy cywilizacji zachodniej, które zrodziły rządy konstytucyjne.

Prawo Boże zastąpione etatyzmem państwowym

Jeśli kiedykolwiek mamy zrozumieć doktrynę niższego magistratu, to właśnie teraz. Ataki na prawo Boże są zaciekle i nieubłagane. Nienarodzone dzieci są mordowane, a medialnie wspierana sodomia mnoży się na potęgę. Powszechne są niemoralne i niesprawiedliwe akty prawne. Atak na naszą wolność i swobody wydaje się być codziennym przedsięwzięciem osób piastujących wysokie stanowiska. Ale jedna rzecz się nie zmieniła; niższy magistrat ma obowiązek wobec Boga stać na straży dobra niezależnie od nowych definicji „praw” stworzonych przez państwo.

Historycznie rzecz biorąc, praktyka Kościoła polegała na tym, że kiedy państwo nakazuje to, czego Bóg zabrania lub zabrania tego, co Bóg nakazuje – ludzie mają obowiązek słuchać raczej Boga niż człowieka. Pismo święte wyraźnie naucza tej zasady.

Ponieważ Polacy nadal pogrążają się w niemoralności i deprawacji, doktryna mniejszych sędziów musi zostać wyjaśniona, zarówno samym sędziom, jak i narodowi.

Interpozycja – akt wstawiennictwa w obronie niesłusznie uciskanych przez władzę

Doktryna niższego magistratu jest zakorzeniona w historycznej, biblijnej doktrynie interpozycji. Interpozycja jest tym Bożym wezwaniem, które sprawia, że –kiedy człowiekowi grozi wkroczenie w przepaść – dobrowolnie stawia się między ciemnością a jego zamierzoną ofiarą. Interpozycja ma miejsce, gdy ktoś lub jakaś grupa wstawia się lub zajmuje miejsce między oprawcą a zamierzoną ofiarą. Można to zrobić werbalnie lub fizycznie.

Niższy magistrat demonstruje doktrynę wstawiennictwa, umieszczając się między tyranem lub złym prawem – a ludem.

Kiedy Petroniusz przeciwstawił się Kaliguli, dokonywał aktu wstawiennictwa jako pomniejszy sędzia w imieniu Żydów. Aby zademonstrować swój akt wstawiennictwa, Petroniusz wezwał Żydów na spotkanie z nim w Tyberiadzie. Kiedy Żydzi przybyli, byli przerażeni widokiem armii Petroniusza – dwóch legionów – zebranych przed nimi. Po jednej stronie stali Żydzi, po drugiej wojsko. Petroniusz stanął między nimi. Następnie poinformował Żydów, że ta armia została zgromadzona pod zwierzchnictwem cesarza Kaliguli, który rozkazał armii walczyć z nimi i zniszczyć ich, jeśli sprzeciwią się umieszczeniu jego wizerunku w świątyni. Ale wtedy gubernator Petroniusz powiedział:

„Nie sądzę jednak, by słuszne było mieć taki szacunek dla własnego bezpieczeństwa i honoru, aby odmówić poświęcenia ich [własnego bezpieczeństwa i honoru] dla twojego zachowania, których jest tak wielu, i starać się zachować szacunek, który należy się twojemu prawu; które, jak przyszło do was od waszych przodków, tak też uważacie, że zasługuje na waszą największą walkę o jego zachowanie. Ani też, z najwyższą pomocą i mocą Bożą, nie będę tak nieugięty, aby dopuścić, aby wasza świątynia popadła w pogardę za sprawą władzy cesarskiej. Dlatego powiadomię Kaligulę, jakie są wasze postanowienia, i

wesprę was o ile będę mógł, abyście nie byli narażeni na cierpienie z powodu uczciwych projektów, które sobie zaproponowaliście; i niech Bóg będzie waszym pomocnikiem, ponieważ Jego autorytet jest poza wszelkimi pomysłami i mocą ludzi.”

Gubernator Petroniusz uzasadnił swoją interwencję, stojąc między żołnierzami cesarza a Żydami. Stał między niesprawiedliwym prawem a ludem. Wstawiennictwo niższego magistratu wymaga gotowości do zaryzykowania osobistego bezpieczeństwa w imię sprawiedliwości. Podjęcie takiego ryzyka jest najważniejsze dla doktryny niższego magistratu.

Pismo święte i historia obfitują w skuteczne akty wstawiennictwa

W IV wieku duchowny Ambroży wstawił się w imieniu sprawiedliwości, kiedy zablokował drzwi kościoła, aby odmówić wejścia cesarzowi Teodozjuszowi. Teodozjusz niesłusznie zabił w Tesalonice 7000 ludzi w odwecie za to, że niektórzy mężczyźni w mieście zabili kilku rzymskich oficerów. Ambroży stał w drzwiach kościoła i odmawiał cesarzowi wstępu, dopóki publicznie nie odpokutuje i nie dokona zadośćuczynienia. Teodozjusz wyraził akt skruchy i zadośćuczynił za swoje czyny.

Niedawnym przykładem interpozycji w historii jest rewolucja rumuńska z 1989 roku. Rewolucja faktycznie rozpoczęła się w mieście Timisoara, gdzie pastorem kościoła reformowanego był Laszlo Tokes. Securitate (tajna policja) przybyła, by aresztować pastora, co było częstym zjawiskiem w Rumunii w czasach Ceausescu. O wielu aresztowanych nikt nigdy więcej nie miał żadnych wiadomości.

Członkowie Kościoła dowiedzieli się o zbliżającym się aresztowaniu ich pastora i zebrali się, aby zablokować drzwi świątyni, interweniować w jego imieniu i przeciwstawić się jego aresztowaniu. Tajna policja wysłana w celu aresztowania Laszlo Tokesa była przyzwyczajona do posłuszeństwa. Kiedy

ludzie zablokowali drzwi, agenci zaskoczeni tymi działaniami i po prostu zaparkowali swój samochód na ulicy, aby przeczekać ludzi. Jednak, w miarę rozprzestrzeniania się wiadomości przybywało coraz więcej osób, aby zablokować dostęp do pastora. W ciągu kilku dni ponad tysiąc osób otoczyło kościół i nie chciało go opuścić. Wiadomość o tym rozprzestrzeniła się na inne obszary i wybuchła ogólnokrajowa rewolucja. Dwa tygodnie później Ceausescu i jego żona leżeli martwi na schodach pałacu. Skończyło się ich dwuletnie panowanie terroru.

Kiedy ludzie widzą, że niemoralne lub niesprawiedliwe czyny stają się prawem i polityką wobec narodu, pragną, aby niesprawiedliwość została naprawiona. Wstawiennictwo pomniejszych sędziów zapewnia siłę potrzebną do przeciwstawienia się tyranowi i działa jako bufor dla zwykłego człowieka, którego można przekonać, by sam i o własnych siłach opierał się bezprawnym ingerencjom.

Bóg ustanowił cztery sfery rządów, którym przekazuje władzę. Są to: (1) samorząd; (2) rząd rodzinny; (3) rząd kościelny; oraz (4) rząd cywilny. Każdy ma swoją własną rolę, funkcję i jurysdykcję. Jeśli jeden ingeruje w jurysdykcję drugiego, następuje chaos lub tyrania.

Każdy z tych rządów sprawuje władzę. Władzą samorządu jest oczywiście jednostka. W rządzie rodzinnym głową domu jest mężczyzna. Jego żona działa jako współregentka i oboje mają władzę nad swoimi dziećmi i majątkiem. W rządzie kościelnym istnieją urzędy starszego, diakona i księdza. W rządzie cywilnym jest wiele różnych stanowisk władzy, od policjanta po prezydenta.

Każda władza jest delegowana

Władza, jaką jednostka posiada w którejkolwiek z tych czterech sfer rządów, jest władzą delegowaną. Innymi słowy, czerpie swój autorytet od Boga. Władza sprawowana przez człowieka nie

jest autonomiczna ani bezwarunkowa. Jej autorytet jest dany przez Boga, a zatem ma obowiązek rządzić zgodnie z Jego rządami.

Na przykład ojciec (który sprawuje władzę w rodzinie) nie powinien mówić swojemu dziecku, aby obrabowało narożną stację benzynową, ponieważ jeśli zostanie złapany, to dziecko spotka mniej surowa kara niż jego. Ojciec ma raczej obowiązek przed Bogiem pouczać dziecko o uczciwości i ciężkiej pracy oraz brzydzić się kradzieżą. Dlatego ojciec nie rządzi autonomicznie. Nie może zaprzeczać prawu Bożemu tylko dlatego, że ma autorytet. Władza, którą posiada, jest mu delegowana od Boga i dlatego ma obowiązek rządzenia swoim domem zgodnie z Bożą regułą.

Tak samo jest z rządem cywilnym. Jego władza nie jest nieograniczona, podobnie jak zasada autonomii. Słowo autonomiczny pochodzi od dwóch greckich słów. „Autos”, oznacza „ja” i „nomos”, oznacza prawo. Władza państwa nie jest autonomiczna. Nie mogą tworzyć prawa z niczego ani przez kaprys. Ludzie muszą zrozumieć, że państwo nie jest Bogiem. Nie rządzi się zwykłym dekretem. Nie może po prostu „wymyślać prawa na bieżąco” dla nadmiernej konsolidacji władzy lub jeszcze większej kontroli nad poddanymi.

Konsekwencje rozdziału Państwa i Kościoła

Władza państwa jest ograniczona, ponieważ jest władzą delegowaną od Boga. Pierwszy werset Listu do Rzymian mówi: „Nie ma władzy poza Bogiem, a władze, które istnieją, są wyznaczane przez Boga”. Stąd władza, którą posiada państwo jest delegowana od Boga i jako taka ma obowiązek rządzić zgodnie z Jego przykazaniami.

Jan z Salisbury w swoim monumentalnym dziele Policraticus, napisanym w roku 1159, nauczał, że władza państwa jest władzą delegowaną:

„Wszelka moc [autorytet] pochodzi od Pana Boga; władza, którą

posiada księżę, pochodzi więc od Boga, ponieważ władza Boża nigdy nie jest utracona ani odcięta od Niego, lecz On jedynie sprawuje ją poprzez rękę Jemu podwładną.”

Władza państwa nie jest autonomiczna ani nieograniczona. Władcy nie mogą naruszać – sprzeciwiać się lub zaprzeczać – prawa Bożego. Obywatele nie są zobowiązani do nieograniczonego posłuszeństwa władzom cywilnym.

W swoim piśmie Salisbury wyraźnie stwierdza, że „król jest królem właśnie dlatego, że rządzi w bojaźni Bożej i zgodnie z Jego prawem. Kiedy król ustanawia prawo sprzeczne z prawem Bożym – staje się tyranem.

Czym jest tyrania? Salisbury napisał: „tyrania to nadużycie władzy powierzonej człowiekowi przez Boga”. Cała władza – w tym władza cywilna – jest władzą delegowaną. Kiedy wyższy autorytet ustanawia niesprawiedliwe prawo i nadużywa swojej władzy – można i trzeba mu się sprzeciwić. Kiedy niższy sędzia widzi, że wyższy sędzia tworzy złe prawo, jest prawem i obowiązkiem niższego sędziego interweniować przeciwko takiemu fałszywemu prawu.

Kiedy władze państwowe ustanawiają prawo, które narusza lub kwestionuje prawo Boże, Jan Kalwin pisał: „Albowiem ziemscy książęta odkładają na bok swoją władzę, gdy powstają przeciwko Bogu, i nie są godni, by zaliczać się do liczby ludzkości. Powinniśmy raczej pluć im na głowy, niż być im posłusznym”.

Etatyzm państwowy uzurpujący władzę pochodzącą od Stwórcy

Niestety, obecnie wielu ludzi nieświadomie uczy się etatyzmu. Uważają, że władza cywilna jest absolutna i nieograniczona. Uważają, że prawa i prawo wywodzą się z państwa. Przykładem tego jest Powszechna Deklaracja Praw Człowieka ONZ. Bóg nie jest nigdzie uznany w tej Deklaracji. To dlatego, że etatyści wierzą, że państwo jest twórcą prawa i praw. Takie myślenie stoi jednak w całkowitej sprzeczności z Deklaracją Niepodległości Ameryki, która uznaje prawa dane ludziom przez

Boga.

Ponieważ wydaje się, że etatyzm przenika naszą kulturę na każdym poziomie – włączając w to środowisko akademickie, media i politykę publiczną – większość dzisiejszych polityków wierzy, że ich autorytet jest nieograniczony; że rządzą na zasadzie podobnej do druku papierowych pieniędzy bez pokrycia w złocie; że mogą tworzyć prawo z niczego lub przez kaprys.

Doktryna niższego magistratu przypomina jednak wyższej władzy, że jej autorytet jest delegowany i ograniczony. Żaden człowiek sprawujący urząd państwowy nie rządzi autonomicznie. Władza, którą posiada, jest mu delegowana przez Boga. Dlatego wszyscy sprawujący władzę odpowiadają przed Bogiem.

Ten standard jest widoczny we wszystkich obszarach władzy. Na przykład w rządzie rodzinnym, jeśli mąż każe żonie zamordować syna lub córkę, ma ona obowiązek nie służyć. Ponadto, jeśli mąż zdecyduje się zamordować swojego syna lub córkę i zabroni żonie próbować go powstrzymać, ona i tak ma obowiązek spróbować go powstrzymać. Podobnie jest z rządem świeckim: jeśli wyższy autorytet nakazuje to, czego Bóg zabrania lub zabrania tego, co Bóg nakazuje, mniejsi urzędnicy nie mogą być posłuszni, a jeśli to konieczne, muszą aktywnie się opierać.

Państwo nie jest Bogiem. Władza państwa nie jest nieograniczona. Ludzie nie powinni okazywać nieograniczonego posłuszeństwa rządowi cywilnemu. W rzeczywistości ludzie mają obowiązek sprzeciwiać się każdemu, kto ma władzę, gdy ustanawia niesprawiedliwe lub niemoralne prawa.

Obowiązek to słowo, które w naszym narodzie nieczęsto się dziś wymienia. Dominuje celowość. Droga najmniejszego oporu to droga, którą w naszych czasach podąża najwięcej ludzi, czy to w życiu prywatnym, czy publicznym. Zaangażowanie jest cnotą dawno utraconą przez niegdyś dumnych Polaków. Po prostu rozważ wskaźnik rozwodów, jeśli w to wątpisz.

Obowiązkiem jest to, co osoba jest winna innej osobie lub

przez którą osoba jest zobowiązana do wykonania jakiegokolwiek naturalnego, moralnego lub zgodnego z prawem obowiązku. Obowiązkiem władzy wykonawczej, ustawodawczej, czy sądowej jest działanie wymagane przez stanowisko, podporządkowane względem moralnym i wynikających z nich względem prawnym.

Sędzia to osoba posiadająca władzę jako urzędnik państwowy. Niższy sędzia to taki, który posiada mniejszą władzę niż sędzia wyższy. Podstawowy obowiązek niższych sędziów w odniesieniu do doktryny niższego magistratu jest potrójny. Po pierwsze, mają sprzeciwiać się wszelkim prawom lub edyktom wyższego autorytetu, które są sprzeczne z prawem lub Słowem Bożym. Po drugie, mają chronić osobę, wolność i własność tych, którzy przebywają w ich jurysdykcji, przed wszelkimi niesprawiedliwymi lub niemoralnymi prawami lub działaniami wyższej władzy. Po trzecie, nie mają wprowadzać w życie żadnych praw ani dekrétów wydanych przez wyższą władzę, która: naruszają Konstytucję, a jeśli to konieczne, stawiają im opór.

Nie mogą ukrywać się za wymówką „po prostu wykonuję swoją pracę” lub „po prostu postępuję zgodnie z obowiązującym prawem” – byłaby to próba ucieczki od obowiązku. Obowiązkiem niższego magistratu jest przestrzeganie tego, co jest słuszne w oczach Boga, oraz ochrona ludu, w którym znajduje się jego lokalna władza lub funkcja. To święty obowiązek. Określamy go jako święty, ponieważ jest oparty na Piśmie Świętym i pochodzi od Boga.

Poniższa lista pokazuje, dlaczego opór niższego magistratu może okazać się skuteczny, mądry i konieczny, aby odwrócić akty tyranii ze strony władzy wyższej:

- 1) Lokalni urzędnicy posiadają często prawowity mandat wyborczy, na który mogą się powołać.
- 2) Lokalni sędziowie zwykle mają po swojej stronie zapis konstytucyjny i prawo – innymi słowy, istnieje dziedzictwo lub historia, do której mogą się odwołać.

3) Lokalni sędziowie mają dostęp do forum publicznego, za pomocą którego mogą artykułować szczegóły zażaleń wobec wyższych instancji.

4) Lokalni sędziowie – z racji swego urzędu – są w stanie zająć się skargami, wątpliwościami i niezadowoleniem ludzi, gdy widzą tyranię rozwijającą się wobec narodu i potrzebę oporu.

5) Lokalni sędziowie mogą zapewnić ochronę i wsparcie dla poszkodowanych wobec działań aparatu przemocy.

6) Lokalni sędziowie mają największą szansę na rozwiązanie niesprawiedliwości bez wstrząsów i rozlewu krwi. Rząd o tendencjach totalitarnych jest mniej chętny do przeforsowania planowanego ucisku, jeśli wie, że opozycja ma właściwe kierownictwo i poparcie lokalnych sędziów. Gdyby lokalni sędziowie odmówili przestrzegania niesprawiedliwego lub niemoralnego prawa, sprawa często może być rozstrzygnięta na korzyść tego, co jest słuszne, bez konieczności przeprowadzania zbrojnej rewolucji lub rozlewu krwi.

Powyższe postępowanie lokalnych władz dałoby ludziom nadzieję i fundament, na którym można wznieść sprawiedliwy i uczciwy system ochrony konstytucyjnej i właściwego procesu prawa jako bastionu przeciwko tyranii.

Nieposłuszeństwo wobec władzy ugruntowane w prawie Bożym

Nieposłuszeństwa nie należy pozostawiać spontanicznym kaprysom zwykłych ludzi. Musi istnieć obiektywny standard, aby określić, czy prawo jest moralne, czy niemoralne, sprawiedliwe czy niesprawiedliwe. Musi istnieć obiektywny standard, aby wiedzieć, czy prawo jest słuszne lub złe. Przez prawie 1500 lat w zachodniej cywilizacji obiektywnym standardem było prawo Boże. Fakt ten od setek lat uznawali ludzie pióra na Zachodzie.

Salisbury wyjaśnił, że prawo Boże jest obiektywnym standardem

dla całej zachodniej cywilizacji. Wszyscy – król, czy mieszczanin – odpowiadali przed „wyższym prawem” – prawem Bożym.

Boże prawo moralne jako „prawo wyższe” dostarcza obiektywnego standardu, dzięki któremu można odróżnić dobro od zła lub sprawiedliwość od niesprawiedliwości. „Wyższe prawo” istnieje niezależnie od autorytetu jakiegokolwiek rządu i wszystkie rządy ludzi są przed nim odpowiedzialne. Państwo tyrańskie brzydzi się obiektywnymi standardami, według których jest odpowiedzialne, raczej rozkwita w subiektywnej próżni.

William Blackstone (1723 -1780) jest najczęściej cytowanym prawnikiem w pismach **Ojców Założycieli Ameryki**. Był brytyjskim prawnikiem, który napisał czterotomowe dzieło zatytułowane „Komentarze na temat praw Anglii” (1766). Jego komentarze są podstawą amerykańskiego orzecznictwa.

Blackstone odniósł się do prawa Bożego jako „tych nadrzędnych praw”; i stwierdził, że „na tych dwóch fundamentach – prawo natury i prawo objawienia [spisane prawo Boga] – opierają się wszystkie prawa ludzkie; to znaczy, żadne ludzkie prawa nie powinny być sprzeczne z nimi”. Blackstone mówił o nadrzędnych prawach, wobec których „żadne ludzkie prawa nie powinny być sprzeczne”, mówił o Bożym prawie objawionym w Piśmie Świętym. Następnie napisał:

„Obowiązuje na całym świecie, we wszystkich krajach i przez cały czas: żadne prawa ludzkie nie mają żadnej mocy, jeśli są z tym sprzeczne; i takie z nich, które są ważne, wywodzą wszystkie siły i całą swoją władzę, pośrednio lub natychmiast, z tego oryginału. Doktryny w ten sposób przekazane nazywamy prawem objawionym lub boskim i można je znaleźć tylko w Piśmie Świętym”.

Blackstone powiedział dalej: Człowiek, uważany za stworzenie, musi koniecznie podlegać prawom swojego Stwórcy, ponieważ jest istotą całkowicie zależną: Blackstone po prostu przyznawał, że

człowiek Zachodu wiedział, że prawo Boże jest obiektywnym standardem cywilizacji zachodniej. Podobnie jak Jan z Salisbury 600 lat wcześniej, Blackstone postrzegał prawo Boże jako „wyższe prawo”, przed którym odpowiadają wszyscy ludzie i wszystkie ludzkie rządy.

James Wilson (1742-1798), sygnatariusz Deklaracji Niepodległości, głównej siły w redagowaniu konstytucji USA i jeden z pierwszych sędziów mianowanych do Sądu Najwyższego Stanów Zjednoczonych przez George’a Washingtona – podobnie jak Blackstone – powiedział o prawie tak:

„Ogłoszone przez rozum i zmysł moralny zostało nazwane naturalnym; ogłoszone w pismach świętych zostało nazwane prawem objawionym. Skierowana do ludzi została nazwana prawem naturalnym; jako adresowane do społeczeństw politycznych zostało nazwane prawem narodów. Należy jednak zawsze pamiętać, że prawo – naturalne czy objawione, stworzone dla ludzi lub dla narodów – wypływa z tego samego boskiego źródła: jest to prawo Boże. Prawo Boże jest obiektywnym standardem, aby ludzie wiedzieli, kiedy rządy tworzą niesprawiedliwe lub niemoralne prawo. Gdy odrzuci się obiektywny standard – państwo i społeczeństwo łatwo i stale przeddefiniują prawo.”

Namiętności i pragnienia człowieka decydują, co jest „dozwolone”

Obecnie człowiek czyni siebie standardem, a – z powodu natury człowieka – standard cały czas się zmienia. Z tego powodu jest zawsze i wszędzie konieczny obiektywny standard prawa; taki, który się nie zmienia i który ma zastosowanie do całej ludzkości.

Niestety, obecnie wielu uważa, że nie ma obiektywnych standardów, za które odpowiadają rządy ludzi. Wyniki tego stanu rzeczy są katastrofalne. Dobro zostaje przeddefiniowane jako zło, a zło jako dobro. Osoba, która może próbować uchronić nienarodzone dziecko przed śmiercią, spędza noc w

więzieniu, a aborcjonista, który zamordował to bezradne dziecko, wraca do domu i pije martini przy kominku.

Zawsze i również obecnie, każde społeczeństwo potrzebuje moralnego prawa Bożego. Jego prawo jest obiektywnym standardem. Jego prawo jest obiektywną prawdą. On jest Stwórcą wszystkiego i najlepiej wie, jak mamy być rządzeni. Deklaruje, co jest dobre, a co złe. Jego prawo i prawda nie są subiektywne, lecz obiektywne.

[Źródło](#)